HEMÛ KARKERÊN WELATAN Û XELKÊN BINDEST, YEKBIN!

3

Dengê Şoreş li Kurdistan

20 KT

ORGANA WEŞANA MERKEZÎ YA PARTÎYA KOMUNÎSTA ŞORÎŞGERA TIRKIYA JI BO KURDISTAN

YAŞASIN 1 MAYIS

ULUSLARARASI işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs yaklaşıyor. Ülkemizde de özellikle son yıllarda sınıfın birlik, dayanışma ve mücadele günü olma özelliğinin yanında, sınıfın başını çektiği faşizme karşı birlik, dayanışma ve mücadele günü olarak geniş yığınlarca kutlanan 1 Mayıs'a bu yıl faşist cunta ve onun her alandaki azgın saldırıları şartlarında geliyoruz.

Sermaye ve faşizmin ekonomik, siyasi, ideolojik saldırılarına dur-durak bilmediği; sınıfın kitlelerin tüm mesleki ve devrimci örgütlerin bölünüp parçalanmaya, dağıtılmaya çalıştığı günlerdeyiz. Devrimcilere, komünistlere, devrimci ve komünist örgütlere yönelik, işkenceli - katliamlı-darağaçlı azgın saldırganlık, uysal köleler halinde daha yoğun olarak sömürülmeyi, krizin yüklerini ses çıkarmadan sırtlanmayı kabul ettirmek amacıyla genşi kitlelere de yönelmektedir.

Cunta kıdem tazminatını sınırladı, gerçek ücretleri düşürdü, zorla çalıştırıyor. haraç alıyor. zam yapıyor, yeni vergi getiriyor. Ve en büyük korkusu kitlelerin hoşnutsuzluğunun örgütlü bir güce dönüşerek karşısına dikilmesi. Bunun için, devrimin öncü güçlerini, kitlelerin ileri unsurlarını, işten atma, katletme, tutuklama vb. yollarla tecrit etmeye çalışırken, mücadele merkezleri haline gele bilecek tüm sendikal vb. örgütleri kapattı. Fabrikaları, okulları birbirlerinden tecrit edip sınıfın ve halkın güçlerini bölmeye çalıştığı gibi, bunu yeni vergilerde olduğu gibi sınıfın ve halkın farklı kesimlerine karşı farklı tutumlar alarak da gerçekleştirmeye çalışıyor. Eskiden toplu sözleşme yapmış işçilerle yapmamışları, işçilerle memurları vb. birbirine düşürmeye uğraşıyor. Ama yetmiyor. Fabrikaları, devlet dairelerini, okulları ve emekçi semtleriyle köyleri ya sürekli ya sık baskınlarla işgal ediyor. Bir araya gelmeyi, konuşup tartışmayı, güç oluşturmayı her yola başvurarak engelleme sevdasındadır.

Ama işte diktatörlük saldırıyor. Ve bu saldırılara karşı durabilmenin, onları püskürtebilmenin tek yolu var. Diktatörlüğün duyduğu büyük korkuyla önünü kapatmaya çalıştığı bu yol, sınıfın ve halkın güçlerinin birleştirilmesi, örgütlü birleşik birmücadelenin gücü haline dönüşmesidir. Sermayenin ve faşizmin saldırıları karşısında direnmek, yaşama ve çalışma şartlarının iyileştirilmesi için olduğu gibi; özgürlük, bağımsızlık, barış için sermayenin ve cuntanın karşısına dikilmek kurtuluşa giden tek yoldur. Bunun gereği, mücadele merkezleri olan ya da bu hale getirilebilecek örgütlerde birleşmek, antifaşist sınıf güçlerinin dayanışmasını ve birlikte mücadelelerini sağlamaktır. Türkiye'nin toplumsal-siyasal gelişmesini belirleyecek olan böyle bir mücadeledir.

Faşist generaller çetesi sınıfa ve halka karşı düşmanlığını ve korkusunu 1 Mayıs'ın "Bahar Bayramı" olarak bile kutlanmasını yasaklayarak bir kez daha gösterdi. İşverenler sendikası "YHK"da işçilerin bayramı olmaz diyordu. Evet bugün bayramlar sermaye ve faşizm için. İşçiler için ise bayram, mücadele ve zafer günleridir. Birlik, dayanışma ve direniş günleridir. 1 Mayıs böyle bir karaktere sahiptir. Ve bu yasaklanarak değiştirilemez

1 Mayıs anti-faşist birlik günüdür. Sermaye ve faşizmin saldırı hedefi olan tüm emekçiler birleşelim, acil ve genel taleplerimizi birlikte savunalım. İşçiler üretimden gelen gücümüzü kullanarak bu saldırılar karşısında direnebiliriz. Üretimsiz sermaye hiçtir ve çarkları biz döndürüyoruz. Birlikte kullanılan bu güç, sermaye ve faşizmin geriletilmesinin garantisidir. 1 Mayıs'ta üretimi durduralım. Grevler, iş yavaşlatmalar vb. biçimlerde üretimi durdurarak 1 Mayıs'ı kutlayalım.

Gençler, memurlar, öğretmenler, mühendisler, sağlıkçılar, tüm emekçiler, 1 Mayıs'ta: Boykotlar örgütleyelim. İş yavaşlatma, yemek boykotu vb. biçimlerini de kapsayarak 1 Mayıs'ı kutlayalım. 1 Mayıs, mücadele günüdür. Birleşerek faşizme karşı sesimizi yükseltelim.

Tüm devrimciler,demokratlar, sermaye ve faşizmin saldırılarına kuşkusuz boyun eğilemez. Yine kuşkusuz maceraya da atılmayacağız. İşçi ve emekçi kitlelerin mücadelelerine katılarak, onun önünde yer almak tek alternatiftir. Faşizme karşı birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ın gerektirdiği birliği-sağlayalım, birlikte mücadele edelim.

TDKP tüm emekçi ve devrimcileri birleşmeye ve 1 Mayıs'ı çeşitli biçimlerde üretim durdurma, boykotlar ve köy toplantılarıyla kutlamaya çağırıyor.

İŞKENCEYE VE FAŞİZME KARŞI BİR DİRENİŞ ÖRNEĞİ

Elazığ;8. Kolordu ve Sıkıyönetim Komutanlığı'nın merkezi... Türkiye Kürdistanı'nda, bellibaşlı işkence ve tutuklama merkezlerinden biri... Bugüne kadar ekmeğine, emeğine, onuruna, namusuna, ulusal haklarına sahip çıkan, faşizme boyun eğmeyen, direnen yüzlerce, binlerce yurtsever, anti-faşist ve komünist, Elazığ'da işkenceden geçirildi, cezaevlerine dolduruldu. Elazığ'ın emekçi halkı, vahşetin zulmün en hayasızına en ağırına, işkencehanelerden yükselen çığlıklara tanık oldu. Sadece zulme, işkenceye keğil, işkencede "Keban'ı bağlayın" diye haykıran komünistlerin, anti-faşistlerin direnişine, işkencecilere meydan okuyuşuna da tanık oldu.

İşkence, baskı ve zulüm cezaevlerinde de devam ediyordu. Tutuklular cezaevlerinden alınıyor işkenceye çekiliyordu. Cezaevlerinden sağlam alınanlar, kolu, bacağı kırılmış halde geri getiriliyordu. 40 kişinin daracık bir odaya doldurulduğu, doğru dürüst bir öğün yemeğin bile verilmediği, dışardan hiç bir şeyin alınmadığı Elazığ cezave Tutukevinde, tutukluların yarısından fazlası hastaydı. İşkencede boyun eğmeyenler, direnenler cezaevlerinde de boyun eğmediler. 6 tutuklunun işkenceye çekilmek üzere Malatya'ya götürülmesi ve bütün başvurulara rağmen cezaevine getirilmemeleri bardağı taşıran son damla oldu.

22 Şubat 1981 günü, üç ayrı cezaevinde bulunan 500'den fazla tutuklu, ellerindeki tüm yiyecekleri idareye teslim ederek açlık grevine başladı. Açlık grevine,devrimci komünistlerin, anti-faşistlerin yanısıra, Apocuların da içinde yeraldığı tüm tutuklular katıldı. Sıkıyönetim kuvvetleri, tutuklulara "Direnişi bastıracaklarını, hatta kan dökmekten çekinmeyeceklerini" söyleyerek saldırdılar. "Bütün tedbirleri aldık, sizden kimsenin haberi olmaz, kamuoyu oluşturamazsınız. İşkence de yaparız, adam da öldürürüz" diyerek direnişi kırmaya çalıştılar. Ancak onların saldırıları, tehditleri,tedbirleri sökmedi. Çoğu midelerinden ağır hasta olmalarına rağmen tutuklular açlık grevini kararlı bir biçimde sürdürdüler. Hastalananlar, doktor ve serumu reddettiler.

Açlık grevinin 5. ve 6. günleri, tutukluların aileleri ve emekçi halk, tutukevinin önünde toplanmaya ve gösteri yapmaya başladı. 1200'den fazla tutuklu ailesi ve emekçi, 2 saat yolu trafiğe kapattı. Faşist cunta aleyhine ve tutukluların taleplerini içeren sloganlar attı. Etrafta güvenlik tedbiri alan sıkıyönetim kuvvetleri, kitlenin kararlılığı ve militan mücadeleci tavrı karşısında saldırmaya cesaret edemedi ve geri çekilmek zorunda kaldı. Göstericiler dağılmadan, sıkıyönetim mahkemesine doğru yürüyüşe geçtiler ve sıkıyönetim mahkemesini işgal ettiler. Emekçi halk, "ya tutukluların talepleri kabul edilecek, ya da biz de oraya, onların yanına gideceğiz" diyerek,direnişlerini sürdürdüler. MGK'ya prodesto telgrafları çektiler.

İçerde tutukluların, dışarda tutuklu ailelerinin ve emekçilerin birleşik ve kararlı mücadelesi karşısında, faşist diktatörlüğün Elazığ'daki yetkilileri dize geldi. Malatya'ya işkenceye götürülen 6 tutuklu hemen getirildi. Daha önce tutuklularla görüşmeyi reddeden yetkililer, tutuklularla görüşmeyi kabul ettiler. ELi kanlı faşist cuntanın Elazığ'daki yetkilileri:

1-Bundan böyle hiçbir tutuklunun ceza ve tutukevlerinden işkenceye götürülmeyeceğini,

2-Tutuklulara tulum giydirilmemesini,

3-Basılan tüm yayınların ceza ve tutukevlerine alınmasını, kabul etmek zorunda kaldılar. Tutukluların, taleplerinin kabul edilmesi üzerine direniş hem içerde hem de dışarda 28 Şubat 1981 günü sona erdi.

Bu direniş bir kez daha, kitlelerin birleşik ve kararlı direnişiyle cuntanın ve onun iplerini elinde tuttuğu faşist diktatörlüğün dize getirilebileceğini, saldırıların püskürtülebileceğini gösterdi. Faşist generaller çetesinin bütün yalan ve demagojilerine karşın, onlar her şeye hakim değildirler ve Türkiye gericilik için dikensiz bir gül bahçesi değildir. Bu önümüzdeki günlerde daha belirgin bir biçimde görülecektir.

Gelecek ve zafer eli kanlı faşist generaller çetesinin değil, direnen ve mücadele eden emekçi halkındır.

* * *

Kürt halkı, özgürlük, demokrasi, toprak ve bağımsızlığa, emperyalist sömürgeci, faşist-feodal boyunduruğu kırarak ulaşacaktır

Kürt ve Türk milliyetinden halkın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesine karşı sistemli ve azgın bir saldırının yoğunlaştırıldığı 12 Eylül faşist darbesinden bu yana, kan içiciliğin yanı sıra demagojik saldırılara da gereken önem veriliyor.

Komprador-feodal gericilik, diktatörlük ve onun generalleri işçi sınıfına, halka ve özel olarak Kürt ulusuna yönelik çok yönlü saldırılar örgütlüyorlar. Zorla çalıştırma, ücretlerin düşürülmesi, ikramiye ve tazminatların sınırlandırılması, düşük taban fiyatları ve ürün fiyatlarının ödenmemesi gibi ekonomik alanda yürütülen saldırılarla krizin yüklerinin emekçi kitlelerin sırtına yıkılması yolu tutulmuştur. Bu alanda hızla yasalar çıkarılmakta, yeni vergi ve zamların getirilmesini de kapsayan uygulamalarla tekellerin ve toprak ağalarının kâr ve çıkarlarını koruyup arttırmaları garanti altına alınmaya çalışılırken emekçiler sefalete ve yıkıma sürüklenmektedir. Siyasal alandaki saldırılar tüm muhalefeti ezip dağıtmayı, halkı sindirmeyi amaçlıyor ve işkence, katliamlar, idamlar, binlerce kişinin tutuklanması gibi yollarla sürdürülüyor. Irkçı-şoven propagandalarla beslenerek yürütülen saldırganlık Kürdistan'da daha vahşi biçimler almakta, ikinci sınıf vatandaş sayılan Kürt ulusundan emekçiler yoğun faşist-şoven zorbalığın hedefi olmaktadır.

Öte yandan faşist cunta emekçi kitlelerin mücadeleyle fiilen kazandıkları kısmi demokratik hak ve özgürlükleri yasakladı, yok etti. Sendikalar, dernekler dahil tüm örgütlenmeler yasaklandı, faaliyetleri durduruldu, Söz, düşünce, yayın, toplantı, gösteri, grev vb. hakkı resmi olarak ortadan kaldırıldı.

Ve faşist generaller, hakim sınıfların sözcüleri bu saldırılarla birlikte ezilen ve sömürülen kitleleri ideolojik ve kültürel olarak tümüyle uysal köleleri haline getirmeyi amaçlayan yoğun bir demagojik propaganda da sürdürüyorlar.

Daha ilk açıklamalarında cuntanın başı Evren faşist darbenin amacını demokrasinin korunup yaşatılması ve sağlam olarak yeniden inşa edilmesi şeklinde belirtmişti. Başlıca, "anarşi ve terör" önlenecek, sonra "demokrasiye" dönülecekti! Yani demokrasi mücadelesinin ezilmesi, kana boğulması ve kısmen fiilen kullanılan demokratik hak ve özgürlüklerin gaspedilmesi hep "demokrasi"nin sağlığı ve selameti içindi! Faşistlerin hedefi "demokrasi" idi. Bu demagojik propaganda çeşitli yönleriyle cunta başı Evren'in gezilerinde işlendi. Faşist ve faşizmle uzlaşan basın tarafından her fırsatta değişik açılardan işleniyor. Faşist basın, radyo ve TV, faşizmin "demokratik"liği ve ne kadar "demokrasi yanlısı" olduğunu kanıtlamaya çalışırken; uzlaşmacılar "demokrasiye dönüş" ve bunun mümkün olduğunca çabuk gerçekleştirilmesi üzerine cuntaya akıl veriyor, onu sözde sola çekmeye çalışıyorlar. Faşist cunta tarafından gerçekleştirilecek yeniden "demokrasiye dönüş"ün umudu ve beklentisi içinde, bu "dönüşü" kolaylaştırmaya çalışan sözde "demokrat"larca da yaygınlaştırılan "cunta eliyle demokrasi" hayali, yalnızca Türkiye halkını ve ona her geçen gün daha fazla omuz veren Avrupa halklarını avutmayı, mücadeleden alıkoymayı amaçlamaktadır.

Faşist cunta ve onun başı Evren, epeyce çam devirmesine ve tüm uygulamalarıyla yalanlamasına rağmen bu hayali canlı tutmada ısrarlı görünüyor. Cuntanın bir alt komitesi hüviyetiyle parlamenter avanakları bile memnun etmeyen, cuntanın Avrupalı dostlarının kendi halklarını uyutmalarının dahi aracı olamayacak "Kurucu Meclis" şarlatanlığı bunun bir örneğidir. Evren sözde "demokrasiye dönüşün" takvimi üzerinde konuşmalar yapıyor. Seçim kanunu ve parlamento seçimleri üzerine laflar ediliyor. Ancak önce yaralar sarılmalıymış!

Cuntanın "demokrasi" üzerine bugünkü demagojisi, 12 Eylül öncesi yaygın soyut demokrasi palavralarının ve parlamentonun varlığına indirgenen Türkiye'nin demokratik bir ülke olduğu yolundaki iddiaların bir devamı niteliğindedir. 12 Eylül öncesi, kimin için demokrasi sorusunun cevabı ısrarla gözlerden kaçırılıyor, emekçi kitlelerin fiilen kazanıp kısmi olarak kullanabildikleri sınırlı demokratik hak ve özgürlüklerin dışında esas olarak siyasi hayatın dışında tutuldukları olgusu gizleniyordu.

Burjuva demokrasisi, söz, düşünce, yayın, toplantı-gösteri, örgütlenme özgürlüklerinin varlığına dayanır. Ekonomik ve siyasi iktidar burjuvazinin elinde olmasına karşın, emekçi kitleler feodalizme karşı mücadele içinde ve bu mücadelenin zaferine bağlı olarak siyasi hayata katılma olanağına kavuşurlar. Sermayenin egemenliği, demokrasinin, demokratik hak ve özgürlüklerin gerçek anlamlarına kavuşmasını , bu kavramların içlerinin dolmasını engeller. Basın-yayın özgürlüğü özünde tüm üretimi olduğu gibi kağıt üretimini dağıtım için gerekli para ve araçları vb. elinde tutanlar için, burjuvazi için geçerlidir. Büyük toplantı salonlarına vb. sahip olmayan emekçiler için toplantı özgürlüğü gerçek anlamda bir özgürlük değildir. Paranın gücü, üretim araçlarının özel mülkiyetinin sözkonusu olduğu kapitalizm şartlarında tayin edicidir. Ama işte feodalizmin imtiyazları ve siyasi (ekonomi-dışı) zora dayanan egemenlik ve bağımlılık ilişkilerinin yerini kapitalizmde ekonomik bağımlılık almıştır. Bu temelde oluşan burjuva demokrasilerinde emekçilerin ekonomik bakımdan sermayeye bağımlı olmalarına rağmen siyasi hayata katılmaları siyasi zorbalıkla engellen-

mez. İşçiler işgüçlerini satıp satmama özgürlüklerine sahip oldukları gibi diğer siyasi özgürlüklere de sahiptirler.

Burjuvazinin siyasi egemenliğini zora dayanarak sürdürdüğü, emekçi kitleleri zor yoluyla siyasi hayatın dışına ittiği, örgütlenme vb. özgürlüklerini tanımadığı yönetim biçiminin adı ise; faşizmdir. Ve Türkiye'de 12 Eylül öncesi olduğu gibi bugün de devletin biçimi demokratik değil faşisttir. Ülkemizde işçi sınıfı ve halk için örgütlenme özgürlüğü hiç bir zaman var olmadı. İşçi sınıfı 12 Eylül öncesi kendi partisi içinde örgütlenme hakkına sahip olmadığı gibi, kazanılan çeşitli mevziler olarak sendika ve derneklerin örgütlenme ve faaliyetleri de diktatörlüğün sürekli baskısı altındaydı, kapatılıyorlar ve faaliyetleri engelleniyordu. Grev hakkı 40 yerinden budanmıştı, çeşitli gerekçelerle grevler ertelenip engellenebiliyordu

Köylülük tekelci kapitalizm temelinde yükselen faşist zorbalığın yanında daha henüz feodal bağımlılık ilişkileri içindeydiler. Ağaya, tefeciye bağımlılık, toprağa bağımlılık siyasi hayata katılmanın başlıca engellerinden biriydi. Emeklerini ve ürünlerini satıp satmamada özgür olmayan, üretim sürecinde ekonomi dışı zor altındaki köylülük için siyasi hayata katılma kuşkusuz söz konusu olamazdı.

Ama 12 Eylül öncesinde sürekli olarak lanse edilen neydi?

Emekçilerin fiilen kazanıp kullandıkları demokratik hak ve özgürlüklerin bile "anarşi"ye yol açtığı kuşkusu yayılarak, diktatörlüğün koyduğu sınırlamaların kabullenilmesi ve düzene ve devlete yönelik herhangi bir girişimde bulunulmaması temelinde oluşturulan kurum örgüt ve yürütülen faaliyetler demokrasinin varlığının göstergeleri olarak ilan ediliyordu. Başlıca gösterge ise, parlamentonun varlığı ve emekçi kitlelerin seçme-seçilme özgürlüğüne görünüşte sahip olmalarıydı. İşçi ve köylülerin örgütlenme, yayın vb. haklarından yoksun bırakıldığı, kurulmaya çalışılan örgütlerin yoğun faşist terörün hedefi olduğu, ancak düzenin devamından yana fikirlerin özgürce savunulabildiği, köylülüğün zaten yaygın olarak feodal bağımlılık ilişkileri içinde bulunduğu özgür iradelerini kullanma ve siyasi hayata katılma durumunda olmadıkları şartlarda seçme- seçilme özgürlüğünün anlamı olur mu? Milyonlarca köylü toprak ağaları ve tefecilerin gösterdiği partiye oy verme zorunda bırakılırken, işçi sınıfının kendi örgütüyle seçime katılma hakkı yokken ve kitleleri siyasi hayatın dışına itmenin bu yolları da yetersiz kaldığında sivil faşist çetelerin de katkısıyla devletin açık terörcü biçimi seçim sandıklarının başındada açık olarak somutlanırken, proleter devrimci adaylar tutuklanırken, hangi seçme-seçilme özgürlüğünden söz edilebilir?

Ve parlamento, bürokrasi ve militarizmin ortaya çıktığı hiç bir ülkede hiç bir zaman devletin temel bir kurumu, karar bağlayıcı organı olmamıştır. Kararlar herhangi bir ülkede hiç bir zaman parlamentolardaalınmamış; bürokrasi ve militarizmin şeflerinin, uzmanlarının kulislerde, kurmay karargahlarında oluşturdukları kararların mühürcüsü ve asıl önemlisi bu kararları kitlelere kabul ettirmenin çığırtkanı olagelmiştir. Parlamento ne iktidarın merkezi ne de varlığı ya da yokluğu devletin biçimini tayin eden bir kuruluştur. Dolayısıyla burjuva parlamento, feodalizme karşı mücadelenin zaferi sonucu demokratik bir kurucu olarak oluşmasına rağmen, bir ülkede burjuva demokrasisinin bir kurumu durumundayken bir diğerinde faşist diktatörlüğün yüzünü gizleme aracı olabilmektedir. 12 Eylül öncesinde de, faşist darbeyle faaliyetine son verilen parlamento faşizmin maskesinden başka bir şey değildi. Örgütlenme, fikir, toplantı ve benzeri özgürlüklerin, seçme-seçilme hakkının, esasta bulunmadığı devletin açık terörcü biçimde örgütlendiği 12 Eylül öncesinde zaten başka türlü de olamazdı.

İşte şimdi faşist cunta demokrasinin kanıtı olarak gösterilegelmiş bu parlamentoyu, hem de seçme-seçilme, örgütlenme vb. gibi özgürlüklerin, hemen tümüyle kullanılmaz hale getirileceği bir çerçeve içinde yeniden çalıştırılacağını, böylelikle "demokrasi"nin yeniden kurulacağının demagojisini yapıyor. Hem de nasıl kuracak:Tüm demokratik özgürlüklere azgınca saldırarak; terörü yok etme ve huzuru sağlama adına, kitlelere, onların örgütlerine ve ancak onlarla var olabilen demokrasinin "d"sinin bulunduğu herşeye kan kusturmaya çalışarak. Hayır, demokrasi mücadelesinin azılı düşmanı generaller çetesi, demokrasiyi yıkmadığı gibi getirmez de. Demokrasi ancak onlara, faşist diktatörlüğe ve sınıf dayanaklarına karşı mücadeleyle, bu mücadelenin zaferiyle kazanılacaktır.

CUNTANIN DEMOKRASİ YAYGARALARI KÜRT HALKINI ALDATAMAZ

Faşist cuntanın demokrasiyi kuracağı yolundaki yaygaralarla aldatamayacaklarının başında gelenler arasında Kürt halkı gelir. Cunta başı Türkiye'de yaşayan herkesin eşit muamele gördüğünden sözediyor. Ama hem bu sözler yalnızca demagojiden ibarettir, hem de Kürt ulusuna ve onun kendi kaderini tayin hakkına karşı tutumu cuntanın demokrasi yaygarasını açığa vuran başlıca unsurlardan biridir.

Faşist generaller çetesi geleneksel Kürt düşmanlığının azgın savunucusu ve uygulayıcısıdır. "Bölücülüğe"karşı mücadele, "anarşiye" karşı mücadelenin yanında cuntanın ikinci önemli meselesidir. 50 yıldan beri yapılageldiği gibi cuntacılar Türk ve Kürt ulusundan halkı zorla birleştirmeye çalışıyor, bırakalım ayrılma hakkını, Kürt ulusunun varlığını dahi kabul etmiyorlar. Kürtçe konuşmak yasak olduğu gibi, Türkçe bilmemek "dur" ihtarına ymak imkanı olmadığı için ölüm ne-

deni olmaktadır. Ve bu doğrultudaki uygulamalarıyla cunta "eşitlik" ve "demokrasi" demagojilerine Kürt halkını inandıramaz. Nasıl demokrasi? Varlığı bile kabul edilmeyen, köyleri çevrilip yaşlı-genç, kadın-erkek herkesin dayak ve işkenceden geçirildiği Kürt halkına mı demokrasi? Ulusal hak eşitliği olmadan demokrasi olamayacağı açık değil mi?

Ama cuntacılar yine de Evren'in gezilerinde yaptığı gibi Kürt halkına yönelik "eşitlik" ve "demokrasi" demagojisinden en azından pasifleştirici bazı sonuçlar bekliyorlar. Çünkü onların bu konudaki yaygaraları da 12 Eylül öncesine ilişkin revizyonist-reformist demokrasi aldatmacalarıyla beslenmektedir. TKP ve faşist diktatörlüğü ve "Türk" egemen sınıflarını sömürgecilikle suçlayan Kürt revizyonist ve burjuva milliyetçisi akımları hemen bütünüyle Türkiye'yi burjuva demokrasili bir ülke olarak gösterdiler ve bu görüşlerini UKKTH'nın ayaklar altına alınmasıyla bağdaştırabildiler. Hiç bir zaman Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının gerçek savunucuları olmayan Kürt revizyonistlerinin, reformcu hayallerle birleşen, UKKTH'ın toprak devriminden, demokrasi mücadelesinden soyutlayan, Türkiye'yi demokratik bir ülke olarak gösteren görüşleri bugün cuntaya güç vermektedir.

Oysa demokrasinin temel taleplerinden biri olan UKKTH, emperyalizme ve feodalizme karşı mücadeleye bağlı olarak ve bu temelde gerçekleşebilir. Uluslaşma ve ulusal eşitliğin önündeki esas engel feodalizmdir ve kapitalizmin gericileştiği feodalizmle birleşip onu yaşattığı çağımızda onu destekleyen emperyalizmdir. Bunlar aynı zamanda demokrasinin de engelleridir. Ancak kapitalizmin sınırlarını dokunulmaz sayan, dolayısıyla emperyalist sistemin sınırları dışına da çıkamayan ya doğrudan emperyalizme uşaklık eden ya da onlarla uzlaşan ve Kürt komprador ve toprak ağalarıyla birleşen ya da onları temsil eden Kürt revizyonisti gruplar UKKTH'nı mevcut düzen çerçevesinde gerçekleşebilecek bir sorun olarak ele aldılar. Kürt ve Türk ulusundan emekçiler arasında düşmanlık körüklemek dahil milliyetçi propagandalar yoluyla"sömürgeci Türk gericiliğini", "Metropol"ü vb. hedef almakla yetindiler. Ya faşist diktatörlükle ulusal alanda da uzlaşıp, örneğin "ulusal-kültürel özerklik" benzeri "haklar" savundular, ya da ayrı devlet kurma talebini ileri sürdüler. Ama hiç bir zaman emperyalizmi ve Kürt komprador ve toprak ağaları dahil Türkiye gericiliğini hedefleyen.UKKTH'nın gerçek bir savunucusu olmadılar. Onlara göre, demokrasiyle, emperyalizm ve feodalizme karşı mücadeleyle UKKTH uğruna mücadelenin bir ilişkisi yoktu. İşte bugün bu görüş ve tutumlar iki farklı noktadan, iki ayrı ulus gericiliğinin birbirine aykırı çıkarlarından hareket ediyor. olmasına rağmen cuntanın demagojisiyle birleşmektedir. Toprak devrimini, demokrasiyi gerektirmeyen bir sözde "eşitlik" ya da UKKTH'nı tanımayan bir "demokrasi" demagojisi... Bunlar iki ulustan gericiliğin ve onların sözcülerinin yaydıkları ortak hayallerdir.

"TARIMI GELİŞTİRME" VE "DOĞU-BATI EŞİTSİZLİĞİNİ GİDERME" DEMAGOJİSİ DE TUTMAYACAK

Faşist cuntanın son zamanlarda ekonominin içinde bulunduğu kötü durumdan kurtarılması için bulup önerdiği , sözde yeni ama aslında eskimiş demagojik ve emperyalizmin çıkarlarına uygun bir çare "tarımın geliştirilmesi"dir. Çete başı Evren birçok konuşmasında ya ayrı ayrı, ya da birlikte tarımın geliştirilmesi yoluyla kalkınma modeline ilişkin ilginç görüşlerin yanısıra "Doğunun kalkındırılması" sorununa değindi. O daha 1980 Ekiminde yaptığı Kürdistan gezisinde doğu ile batı arasındaki eşitsizliğe ve doğunun geri kalmışlığına dikkat çekmiş, Kürt halkına şirin görünme kaygusuyla bu eşitsizliğin giderilmesine çalışılacağını açıklamıştı.

Faşist çete böylelikle sorunu çok sadeleştiriyor: "Doğu Türkiyenin yalnızca ihmal edilmiş bir bölgesidir ve tarımın geliştirilmesi yoluyla kalkınmalıdır" onlar bu yolla bir çırpıda Kürt milli meselesi gibi can sıkıcı bir sorundan kurtuluveriyorlar. "Geri kalmış Doğu" edebiyatı, ulusal hak ve dil eşitsizliği ve Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkının ayaklar altına alınmasının gözlerden gizlenmesinin denenmiş iyi bir yoludur. Bu yolla devrim ve iktidar meselesi gibi doğuya yatırım yapılması ve bu yatırımlar aracılığıyla Kürdistan'ın sözde kalkındırılması zararsız sorunu gündeme getirilmekte ve konu saptırılmaktadır.

İyi bir yol! Türk ulusunun sahip olduğu imtiyazlı durum, Kürt ulusu üzerindeki baskı ve zorbalık, asimilasyon politikası, Kürt ulusunun varlığının ve UKKTH'nın reddi tartışma dışı kalıyor.

Cuntadan önce AP ve CHP hükümetleri de ulusal sorunun yerine "ihmal edilmiş doğu" ve "Doğunun kalkındırılması" masalını geçirmeye çalıştılar. Köy-kent, KUP ve KİP projeleri gibi Demirel'in doğunun elektrifikasyonu projeleri sözde hep Kürdistan'ın kalkındırılmasına, ama aslında ulusal sorunun saptırılmasına yönelik bu masala uygun aldatmaca girişimleriydi.

Cuntanın bu demagojisi Kürt revizyonistlerinin sahte sömürgeci tezleriyle de birleşmektedir. Doğuyla batı, Türkiye Kürdistan'ı ile Türk milliyetinden halkın yaşadığı bölge arasında sömürge-metropol ilişkisi bulan, "Türk burjuvazisi"nin Kürdistan'ı ekonomik olarak da sömürgeleştirdiğini ve gelişmiş batı-geri kalmış Kürdistan tablosunun ortaya çıktığını ileri süren; bunu da yatırımların hemen tümüy le batıya yapılmış olmasıyla kanıtlamaya çalışan Kürt revizyonistleri aslında Kürt ulusal sorununu çarpıtıp saptırarak cuntayla aynı sonuca varıyorlar. Kürt ulusal sorununu Türk

ve Kürt burjuvazisi arasındaki pazar paylaşımı sorunu olarak ortaya koyan (Aslında çağımızda bu paylaşım emperyalistler arası pazar paylaşımının parçasıdır) ve emperyalizmi ve feodalizmi değil Türk hakim sınıflarını hedeflemekle yetinen Kürt revizyonistleri yalnızca kullandıkları "Sömürge", "sömürgeci" vb. terimleri açısından cuntanın yaptığı derin tahlillerden ayrılıyorlar. Yoksa onlara göre de sorun Kürdistan'ın geri bırakılması ve bundan kurtuluş sorunudur. Onlarda cunta gibi, emperyalist sistem içinde kalınmasını ve komprador-feodal düzenin devamını öngörüyorlar. Ama bu sistem içindeki bir haksızlığın ortadan kaldırılması gerekiyor; Çözüm, yeni sömürge komprador-feodal bir Kürt devletinin kurulmasındadır! Yani emperyalizmin güdümünde "kendi" pazarına sahip olacak komprador burjuvazi ve toprak ağalarının egemenliğinde bir Kürdistan devleti kurulmalıdır! Ne Kürt halkının KKTH, ne bunun gerektirdiği en tam demokrasi ve ne de bu demokrasiyi kazanmak için feodalizme ve emperyalizme karşı mücadele. Kuşkusuz faşist cunta da tüm bunlara karşı. Ama cunta Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkını, ezilen Kürt halkını zorla "Bölücülük"ten vazgeçirmeye çalışarak inkar ediyor. Sözde "Ulusalcı" Kürt revizyonistleri ise, bu hakkı yeni sömürge bir Kürdistan devletinin kurulması şeklinde yozlaştırarak.

Gerek yeni-sömürge bir Kürt devleti kurularak gerekse bugünkü statü içinde yatırımlar yoluyla, yani emperyalist ve feodal bağımlılık ilişkilerine güçlü darbeler indirilmeden Kürdistan'ın kalkınması mümkün müdür? Hem cuntanın, hem de Kürt revizyonistlerinin ileri sürdükleri görüşler tümüyle demagojiden ibaret değil midir?

Emperyalist sömürü altındaki ülkelerin kalkındığı şimdiye kadar hiç görülmemiştir. Kuşkusuz emperyalizm kapitalist gelişmeyi tümden durdurmaz ya da devrevi buhran dönemleri dışında geriletmez. Kapitalizm emperyalizm döneminde de hem metropollerde ve hem de sömürgelerde gelişmesine devam eder. Ama artık çöküşe giden bu kapitalizm üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel haline de gelmiştir. Üretici güçlerin serbest gelişimi metropollerde yeni sosyalist üretim ilişkilerinin kurulmasını zorunlu kılar.

Sömürgelere gelince, henüz her türlü kapitalizmin miadını doldurmadığı aksine milli sanayi kapitalizminin serbestçe gelişme imkanı bulamadığı bu ülkelerde, üretici güçlerin gelişmesi,bu kapitalizmin emperyalizm tarafından engellenmeden gelişebilmesine bağlıdır. Oysa milli sermaye birikimini engelleyen ve sömürge halkların artı-değer ve ürünlerine el koyan emperyalizm, bu ülkelerde sanayiin ve genel olarak üretici güçlerin gelişmesini önler. Emperyalizmin bu önleyici rolü, onun feodalizmi yaşatıp beslemesin de de ortaya çıkar. Sanayi kapitalizminin ancak feodalizmin tasfiyesine bağlı olarak gelişebileceği ve üretici güçlerin gelişmesinin kesin bir engeli olan feodalizmin, bu gelişmenin (ya da kalkınmanın) sağlanması açısından hedeflenmesinin zorunlu olduğu açıktır. Kısacası sömürgelerde emperyalist ve feodal kösteklerden kurtulmadan üretici güçlerin serbestçe gelişimi yani ülkenin kalkınması mümkün değildir.

Sonuçta şu noktaya varılır ki, emperyalizm ve komprador-feodal düzen sınırları içinde gerçek bir kalkınmanınsözü edilemez. Gerçek kalkınmanın önünün açılması, emperyalist tahakkümün ve feodal boyunduruğun kırılmasını, yani özünde toprak devrimi olan devrimin zaferini gerektirir ve bu, aynı zamanda UKKTH'nın gerçekleşmesinin yoludur.

Dolayısıyla hem faşist cunta ve hem de sözde "sömürgeciliğe karşı mücadele" öneren Kürt revizyonistleri, mevcut düzenin savunucuları ve emperyalizm yanlıları olduklarından kalkınmanın ancak demagojisini yapabilirler ve yapıyorlar. Sahte kalkınma hayalleri de Kürdistan'a ilişkin olarak ancak Kürt halkının KKTH'nın ve ulusal eşitsizliklerin gizlenip gözlerden uzak tutulmasına yarayabilir.

Ulusal alanı da kapsayan demokrasi demagojilerine karşı uyanıklığı elden bırakmayalım.

Demokrasi, bağımsızlık ve UKKTH'nın kazanılmasının gerçek yolu, emperyalizme, komprador-feodal düzene ve faşist diktatörlüğe karşı mücadele ve UDHD'nin zafer yoludur. TDKP, Kürt ve Türk ulusundan halkı bu amaçla birlikte mücadeleye çağırıyor.

FAŞİST CUNTAYI HİÇBİR DEMAGOJİ KURTARAMAZ!
FAŞİZMRA MIZIN XELKRA AZADİ!

Türkiye'de dil sorunu üzerine

12 Eylül askeri faşist darbesiyle birlikte emekçi halk üzerindeki sınıfsal baskı ve sömürünün yanısıra, Kürt halkı üzerindeki ulusal baskı ve zulümde yoğunlaştırıldı. Askeri faşist cunta, bir yandan Kemalizme dört elle sarılarak ırkçı-faşist bir propaganda yürütmekte,diğer yandan da Kürt halkına bütün militarist güçleriyle azgınca saldırmaktadır.Cuntanın gelişiyle birlikte, Türkiye'de Kürtlerin olmadığı, herkesin Türk olduğu demagojisi daha sistemli ve yaygın bir biçimde yapılmaya başlandı. Jandarma-komando zulmü, kitlevi işkence, tutuklama, kurşuna dizme, Türkiye Kürdistanı'nda arttı. Son nüfus sayımında Kürtlerin ana dillerinin Kürtçe olduğunu söylemeleri bile yasaklandı. Buna uymayanlar (nüfus sayımı yapanlar da dahil) tutuklandı,,haklarında soruşturma açıldı.

Okullarda, faşist subayların nezaretinde, Kürt çocuklarına her sabah "Türküm, doğruyum" ile başlayan yeminler ettirilmekte, askeri bandonun eşliğinde, ırkçı-şoven marşlar söylettirilmektedir. Rum, Ermeni gibi küçük azınlıkların kendi dillerinde, bazı okulların da İngilizce ve Fransızca gibi dillerde eğitim yapabildiği ülkemizde, Kürt ulusunun kendi dilinde eğitim yapmak bir yana, resmi dai-

...ler başta olmak üzere her yerde Kürtçe konuşmak bile yasaklandı. Bugün ülkemizde Kürt halkının ve ulusunun ulusal haklarından bahsetmek bile, suçların en büyüklerinden biri.

Kürt halkının ulusal haklarına ve diline ırkçı-faşist saldırıların ve zora dayanan asimilasyonun daha azgın bir biçimde yürütüldüğü son aylarda Türk dili üzerine süren tartışmalar da giderek yoğunlaştı. Bu tartışmanın bir kutbunu Tercüman gazetesinin gerici-faşist köşe yazarları, diğer kutbunu ise Türk Dil Kurumu ve etrafındaki aydınlar teşkil ediyor. Tartışmanın esası ise, Türkçenin arındırılması ve nasıl geliştirileceği...

Türk Dil Kurumu (TDK) ve etrafındaki aydınlar, Türkçenin yabancı kelimelerden ve etkilerden arındırılarak geliştirilmesini savunmaktadırlar. Osmanlı patentli Tercümanın köşe yazarları ise, Türkçenin özellikle Arapça ve Farsça kökenli kelimelerden ve etkilerden arındırılarak geliştirilmesine karşı çıkmaktadırlar.

TDK ve etrafındaki aydın çevre, yıllardan belidir dil sorununda ilerici ve demokrat tutumu, Türkçenin diğer dillerin etkisinden arındırılarak geliştirilmesine indirgemektedirler. Onlar, Kemalizmin cunta nezdinde oldukça revaçta olduğu günümüzde, dil sorununda Kemalist tutuma ve Atatürk'ün "dil devrimine" dört elle sarılmaktadırlar. Onlara göre, Türkçe"yi arındırarak geliştirmek ve Atatürk'ün "dil devrimini" savunmak, dil sorununda ilerici ve demokrat olmanın temel ölçütüdür.

Ülkemizde dil sorununda ilerici ve demokrat tutum Türkçenin geliştirilmesine (kaldı ki demokrat geçinen aydınlarımızın bir çoğu bu konuda da toplumsal gelişmeye uygun görüşlere sahip değildir. Bu her türlü yabancı etkiden Türkçenin arındırılmasında kendini göstermektedir) indirgenemez ve Kemalist tutum savunularak da ilerici ve demokrat olunamaz. Çünkü, bir milliyetler hapishanesi olan ülkemizde genel olarak ulusal hak eşitliği, özel olarak da varolan ulusal dillerin gelişmesi açısından eşitlik yoktur. Bu eşitsizlik ezilen milliyetler aleyhine her geçen gün daha da büyümektedir. Kemalizm, dil sorunundaki tutumuyla, bu eşitsizliği gideren değil, aksine giderek derinleştiren bir etken olmuştur.

KEMALİZM VE İŞLEVİ

Kemalizm, cılız bir anti-emperyalist özellik taşıdığı ve en ilerici olduğu döneminde (Kurtuluş savaşı yılları) bile, genel olarak siyasi demokrasi, özel olarak da onun bir parçası olan Ulusal Kaderini Tayin Hakkını tanımayan bir şovenizmdir. Daha Kurtuluş Savaşı yıllarında, Kemalistler Kürt halkının ulusal taleplerini ve bu doğrultudaki direnişini (Koçgiri) vahşi bir katliamla boğazladılar. Kemalist diktatörlüğün, Kürt ulusu ve diğer ezilen milliyetler üzerindeki baskı ve zulmü Kurtuluş Savaşı'nın zaferinden sonra daha da arttı. Bu katliamlar, jenositler ve sürgünlerin yanısıra Kürt diline ve diğer ezilen milliyetlerin diline karşı tutumda açık bir biçimde yansıdı.

1924'te çıkarılan bir yasa ile, Türkçe resmi devlet dili olarak kabul edildi. Kürt halkına ana dilini kullanmak, ana dilinde eğitim ve öğretim yapmak, ana dilinde eğitim yapan kurumlar oluşturmak yasaklandı. Kürt ulusunun ve buna bağlı olarak da Kürtçe diye bir dilin olmadığı ilan edildi. "Aslında Kürtçe diye bir dilin olmadığı, ancak, Anadolu'nun Osmanlılarca önem verilmemiş köşelerinde bir kısım halkın kendilerini Kürt sanarak, konuştukları dili de Karmanço adını verdikleri" ileri sürüldü. Kürtçenin aslında Türkçenin yabancı kelimelerle karıştırılmasıyla ortaya çıkan bir lehçe olduğu belirtildi.

Kemalist diktatörlüğün 1930'larda, faşist bir diktatörlüğe dönüşmesine bağlı olarak da, Kürt ulusu ve dili üzerindeki baskılar da giderek yoğunlaştı. Bütün dillerin Türkçeden doğup geliştiği fikrini esas alan "Güneş Dil Teorisi" bu dönemde piyasaya sürüldü. Irkçı-faşist bir propagandanın eşliğinde, Kürt ulusu ve dili katliamlar, jenosidler, sürgünlerle yokedilmeye çalışıldı. Bu durum bugüne kadar özünde değişmemiştir.

Başta Kürtçe olmak üzere, tüm ezilen milliyetlerin ulusal haklarının ve dillerinin ayaklar altına alındığı ülkemizde, dil sorununda ilerici ve demokrat tutum, Türkçe'nin arındırılmasına ve geliştirilmesine indirgenebilir mi? Kemalizmin dil sorunundaki tutumu, gericiliğe karşı mücadele ve demokrasi adına bütünüyle savunulabilir mi?

Bugün ülkemizde demokrat ve ilerici olmanın temel kıstaslarından biri de, ulusal baskıya ve işitsizliklere karşı çıkmak, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını, ulusal hak eşitliğini ve onun bir parçası olarak da diller arasındaki eşitliği savunmaktır. Demokrat ve ilerici geçinen aydınlar, sorunun bu yönü üzerinde dün olduğu gibi bugün de durmuyorlar. Türkçenin gelişmesi ile sınırlıyorlar. Onlar, Kürt dilinin varlığı gerçeğine ve onun üzerindeki baskıya daima korku ile yaklaşarak, sorunun bu yönünü görmemezlikten geldiler. Bu onların, dil sorununda şoven milliyetçi bir tutuma düşmelerine veya onun güçlenmesine hizmet etti.

DİLLER ARASINDAKİ EŞİTLİK VE ULUSAL SORUN

Özellikle belirtmek gerekir ki, dillerin eşitliği ve diller üzerindeki baskının kaldırılması, ulusal sorunun bir parçası olmakla birlikte, bütünü, hatta esası değildir. Ezilen ulusa, sadece ana dilinde eğitim ve yayın yapma hakkının tanınmasıyla ulusal sorun çözülmüş olmaz. Ulusal sorunun çözümü için en başta, ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere, ulusun kendi kaderini özgürce tayin etme hakkının tanınması gerekir. Bu ise ancak, ülkenin baştan aşağı demokratikleştirilmesiyle tam ola-

mümkün hale gelebilir. Uluslararasında fiili eşitliğin gerçekleşmesi yani sadece siyasi planda değil, ekonomide de eşitsizliğin yokedilmesi ise sosyalizm koşullarında mümkündür.

Sadece ana dilini kullanma hakkının tanınması halinde, fiili eşitlik bir yana siyasi planda da eşitlik sağlanamaz. Ezen ulusun imtiyazlı konumu esasta değişmez ve ulusal ayrıcalıklar ve baskı varlığını sürdürür. Bu nedenle, kendi ana dilini kullanma hakkı, kültürel özerklik savunularak da, Kürt halkının ve ulusunun ulusal hakları ve talepleri bütünüyle savunulmuş olunmaz.

Ulusal hak ve dil eşitliğini sağlamak, emperyalizmin Türk ulusuna ve diline sağladığı ayrıcalıkları ortadan kaldırmak ve bu ayrıcalıkların Kürt halkının aleyhine kullanılmasını durdurmak kuşkusuz devrimin bir sorunudur. Kürt ulusal sorununun bir parçası olan dil sorunu da, ulusal sorunun çözümünde anlamını bulacaktır. Bu ise Ulusal Demokratik Halk devriminin ve nihayet sosyalist devrimin çözeceği bir sorundur.

Partimiz Kürt diline ilişkin sorunun ulusal sorunun bütününe ve nihayet devrimin zaferine bağlı olarak çözüleceği düşüncesindedir. Bu ise tam ve gerçek bir demokrasiye tekabül eder Kürt halkı ulusal hak ve dil eşitliğine devrimci işçi-köylü iktidarı şartlarında kavuşacaktır. Bunun için emperyalist (ve komprador-feodal) sömürgeci boyunduruğun parçalanması gereklidir. Partimizin programı konuyla ilgili görüşlerimizi şöyle açıklıyor:

"5.Madde: İşçilerin, köylülerin demokratik halk iktidarının kurulmasına bağlı olarak, ülkemiz üzerinde emperyalizmin ulusal baskısı tasfiye edilecek, ezilen Kürt ulusunun bir referandumla ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere ulusal kaderini tayin hakkı gerçekleşecektir. Demokratik halk iktidarı bütün azınlık milliyetler için tam bir hak ve dil eşitliğini gerçekleştirecektir"

"21. Madde: Zorunlu ve tek bir resmi devlet dili olmayacak, her ulusal bölgede ulusal dil resmî dil olacaktır. Bütün uluslar ve milliyetler ana dillerinde eğitim yapabilecekler, hiçbir kısıtlama olmaksızın ana dillerini özgürce kullanabileceklerdir. İşçi köylü iktidarı bütün ulusal kültür ve diller üzerindeki her türlü baskıya son verecektir. Onların gelişip açılmalarının koşullarını yaratacaktır"

Partimiz, programında anlamını bulan Kürt halkının ulusal hak ve dil eşitliği uğruna mücadelesinin her zaman yılmaz savunucusu olmuştur ve olmaya devam edecektir. Bu alanda da diktatörlüğün, cuntanın ve bunlarla birleşen ırkçı-faşist nitelikli politikaların amansız düşmanıyız, bunları teşhir edecek ve mücadeleyi sürdüreceğiz.

KISA...KISA

● SİVAS SİDEMAS DÖKÜM FABRİKASI İŞÇİLERİ ZORLA ÇALIŞTIRILMAYA KARŞI MÜCADELE EDİYORLAR

Burjuvazi ve faşist cuntanın zor yollarıyla üretimi artırma kararı Sivas SİDEMAS'ta uygulanmaya konulmaya çalışılınca işçiler seslerini yükselttiler. İşveren temsilcileri, polis ve jandarma sopasını sallayarak üretimi karşılıksız artırmayı reddeden demiryolu fabrikası işçilerine özellikle dökümhane bölümünü hedefleyerek yoğun bir baskıya giriştiler. DYF-İş Sivas şubesinin AP'li sendika ağalarının da desteklediği bu baskılar, 20 birim üretim yerine 26 birim üretim yapılmasının dayatılmasına dönüşünce işçilerin itirazları küfürle karşılandı. Sonuçta müdüriyete kaçıp polis çağıran işveren temsilcileri işçiler içinden destek sağlayamadılar. AP'li işçiler de sınıf kardeşlerinin yanında yer alarak işveren lehine şahitliği kabul etmediler. Böylelikle 300 döküm işçisi mücadele içinde birliklerini pekiştirdikleri gibi, mücadelede birliğin önemini daha iyi kavrayarak yeni mücadelelere hazırlanıyorlar.

● DİYARBAKIR YSE'de çalışan 100'e yakın işçi cuntacıların ücretlerinden kesilmesini istedikleri "yardım" adı altındaki haraç ödentilerini geri aldılar.

Ocak ayından itibaren cuntacılar YSE işçileri ve diğer personelden düzenli olarak haraç kesiyorlardı. Önce az sayıda işçinin ödemeyi reddettiği haraçlara giderek tepki arttı. Ve Mart ayında 100 civarında işçi daha önce kesilen bu paraları tekrar geri aldılar.

● Erzurum Balkaya Kömür İşletmesi'nde yoğunlaşan baskıları ve cuntayı lanetleyen bir pankart işçiler tarafından asıldı. 3.5 saat asılı kaldıktan sonra indirilebilen pankartın asılmasıyla ilgili olarak birçok işçiye olay yükletilmeye çalışıldı. Hiç bir çaba sonuç vermeyince gözaltına alınan işçiler de serbest bırakıldı.

● Şubat ayı içinde Diyarbakır Ceza ve Tutukevinde devrimci tutuklular askerileştirme ve faşistleştirme girişimlerine karşı direnişe geçtiler. TDKP, Devrimci Yol ve Ala Rızgari taraftarı tutuklular bu direnişi, sıkıyönetim paşalarının emir ve onayıyla saldırı ve işkenceyle cevaplandırıldı. Hücre ve görüş cezaları, dayak ve işkencenin günlük uygulamalar haline getirildiği bu zindanda faşizm devrimcileri yıldıramıyor, boyun eğdiremiyor.